

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δικάσος κι' ένεννιάξην,
στέφανον λαχάνων ή πατρις δε πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτάτων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εσθειας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — έκ τών φράγκα ει ναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τελεπη
έτι πολυομεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του Σεπτεμβρίου τέσσαρες και δέκα,
σφάζε, μαρξ Σουλτάνε, και παλέκα.

Πεντακόσια πενήντα κι' έβήτα,
βλέπω 'μπρος μου νεμπούτι Σοφέτα.

Νάθουν πουλί, βρε Φασουλιά.

Νάθουν πουλί να πέταγα να 'πήγαινα του 'ψηλου,
και να πετάξω 'γρήγορος 'στην ξακουσμένη Πόλι,
να 'δω Σεράγια του Χαμίτ, του πρώτου βρωμοσκύλου,
που ξεκληρίζει τον ντουμακά καθημερη και σκόλη.

Νάθουν πουλί να πέταγα να 'μπώ μες 'στών όντα του,
κι' άν οι γιατροι δέν τουκοψαν άκόμη τ'άπαυτά του
'στών Θωδωρή τον βλάμη του τρεχάτος να γυρίσω
και τ'ό μαντάτο να του 'πώ να τον παρηγορήσω.

Νάθουν πουλί να πέταγα 'στού κόσμου την χαλάστρα,
μά να περάσω μιά στιγμή κι' από τ'α Δαρδανέλινα,
να 'δω τους στόλους της Φραγκιάς να φοβερίζουν κάστρα,
και βλέπωντάς τους 'στη γραμμή να ξεραθώ 'στά γέλωτα.

Νάθουν πουλί να πέταγα και μέσα 'στό Παρίσι,
όπου θυσία θά γενή για Τσάρους και Γαυρίτσαις,
και 'στό μαρξ τ'άγέννητο του Τσάρου θά χριστή
κούνιας χρυσάει και σπάργανα, φασκιάς και σαλιάρτσαις.

Νάθουν πουλί να πέταγα 'στούς τόπους που δέν χύνει
κοιλιαίς άνθρώπων και μαλαά του μούλου τ'ο χαντζάρι,
να 'δω κι' αύτην, που λέγεται Παγκόσμιος Εισόγη,
σαν τί στεφάνι της φοροδου ή Καίσαρες κι' οι Τσάρου.

Νάθουν πουλί να πέταγα να τρέξω μιάν ήμέρα
κι' εκεί κατά τον 'Όλυμπο κι' άκόμη παραπέρα,
και ποταμούς διαβαίνοντας κι' άπάτητα λαγκάδια
να κελαιδίσω και να 'πώ 'στού Μπρούφα τ'α Ζαρκάδια:

« Άφήστε της 'ψηλαίς κορφαίς, της κρυεραίς βρουσούλαις,
κάτω τουφέκια κι' άρματα, σπαθιά και φυσεκλήνια,
γιατι τόν Θωδωράκη μας τόν πιάνουν άναγούλαις
μέ της Μακεδονιάς σας και μέ τάρματουλίγια.

» Έπέρασαν, παιδιά, και πών της κλεφτουριάς οι γρόνοι.
γυρίστε για τ'ό Θεό κι' αφήστε τ'άστεια,
κι' ό Θωδωρης όρκίζεται 'στό προμερδ Κορδόν
διορισμός εις έλους σας να δώση κι' άμνηστεια.»

Νάθουν πουλί να πέταγα κατά την Κοπενάγη,
που Καίσαρες και Βασιλείς ζευκάρουν κουραμένου,
να 'δω τόν Ρήγα των Ρωμηών 'στών Τσάρου πλάγι πλάγι,
ν' άκούσω τί κρυφομιλεί, ν' άκούσω τί του κράνει.

Ἄχ! ἄς ἔμπορευσε καὶ τι κι' ὁ Ρήγας μας νὰ κἀνη
καὶ σὰν ἔλθῃ μὲ τὸ καλὸ νὰ πῆ τοῦ Δεληγιάννη:
«τέντωσε τὴν ἀρίδια σου, νὰ μὴ σὶ μέληρ σκράπα,
κι' ὀρθὰ κορτὰ στὸν Μόσκοβο τὸν συγγενὴ μου τᾶπα.»

Νᾶμουν πουλὶ νὰ κούρναζα στὼν βράχων τὰ κοτρώνια,
νὰ συντροφεῖω τοὺς ἀτόους τοὺς νυχποδαράτους,
νὰ μὴ μὲ σκιάζῃ Σύνταγμα δεμένο μὲ κορδὸνα
καὶ νόμος, ἔπου σκιάζεται τοὺς παχυμουλαράτους.

Νᾶμουν πουλάκι νάκιτσα ἦγλά ἦγλά φωλιαῖς,
νὰ μὴ ἀκούω χαλασμὸ καὶ Φράγκων μανιφέστα,
νᾶμουν πουλάκι νάφινα πενήγτα κουσουλαῖς,
σαρανταπέντε ἐτὶ Φραγκιά καὶ στοὺς Ρωμηοὺς τὰ ρέστα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἄς πῶσον μπόμπαις γύρω μας, ἔς σκᾶσον, ἔς βροντή-
τῆς Δύσεως τοὺς Καίσαρας καὶ καταθρῦματίσους. [συν,
Ὡ Δολοφόνει Καίσαρες μὴ τὰ συμφέροντά σας,
τὴν κλάρα ποὺ τὴν πάτε;
βλέπω πεσμένα κατὰ γῆς τὰ γαῖφρα Στέμματα σας,
κι' ὁ κόσμος σας λυπάται.
Φοβίξει τὸν Καίσαρισμὸν ἢ δύναμις τῆς μπόμπαις.
ἀντιλαλοῦν οἱ βρυγηθῆαι τῆς ταρταρείου τρόμπαις,
καὶ μὴ τὴν δυναμιτιδὰ καὶ νιτρογλυκερίνην
τινάσσεται τὰ Στέμματα,
ὅπως τὴν παγκόσμιον ἰδεόπισιν εἰρήνην
εἰς μαύρων σκλαβῶν εἰκτα.
Ὡ μπόμπαις πολυφίλητος, ἰοὺ ἐστὶ μέλλον κείνη
τὸν ἀδυνάτων δύναμις, τὸν δυνατῶν τρομάρα,
ὅταν βροντᾷ ὁ βρόντος σου μετ' εἰναιτα πῶς εἰναι
σπαγμένων δούλων μογγόρισμα καὶ βόγγος καὶ κἀτᾶρα.

Μπόμπαις ὄλοι σας βροτᾶτε,
ἀερόστατα πετᾶτε,
κι' εἰς σκηπτοίχους Γεσοπαράους
χῦστε πυρὸς χιμαύρους.

Ποιὲς φρίκης ἐποχὴ!...
βλέπω μπόμπαις σὰν βροχὴ,
ὑπόνομους χαμηλὰ
κι' ἀερόστατα ἦγλά
νὰ σκορποῦν φωτιαῖς καὶ λάβρα
σ' ὄρους θίλου πλάσι σκλαβῶν.

Τρόμος στυγερῶν θανάτων
τῶν θνητῶν τὸ μέλλον εἶναι...
ὄπλον οὐ τῶν ἀδυνάτων
βρόντα βρόντα κι' ὄλο χυμὸ
πῦρ καὶ φλόγας κεραυνῶν
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἐξ οὐρανῶν.

Ἄς ψαλοῦν γιὰ σὶ πιαῖνες,
κι' ἔς παρᾶσον ἔπ' ἔμπρός μου
Ρεβχοσὸλ καὶ Φαρινᾶνες
ὡς αὐτῆρες σκλαβῶν κόσμου.

Π.—Πῶς ἀγρίφεις πολὺ,
ἀέλερι μου Φασουλῆ;
Σὺ τσοσὸτον νουνηχῆς
πῶς στρυγγίλεις παραφόρους;...
ῥίτος ἐκ τῆς ἔξοχῆς
ἦλθες τίγρις αἰμοδόρος.

Φ.—Μοῦ ἔαλειψαν ἢ βίδες,
εἰναι σὰν καὶ πρῶτα,
ὄς μου χειροβομβίδες,
μάσकुλα καὶ μπουκλότα.

Ἐγὼμ' εἰκίνο, Περικλιῆ, τὸ νοῦμερο τὸ πρῶτο,
ὁ Φαρινᾶν ὁ Τάουνων, ποὺ κείναι τόσο κρότο.

Ἐπιτρεψέ μου καλυμμῶ
μὲς στὼν αἰμάτων τοῦ; σωρούς,
κι' εἰς ἀερόστατον νὰ μῶ
μὲ Φαρινᾶνας τρομερούς,
καὶ τὰ τοῦρῆκι ν' ἀψῆσῶ, τῶν κανονιῶν τῆς μπουκαῖς,
καὶ ν' ἀμολέσω πῶς μου βρονταῖς καὶ τρακτρούκαῖς.
Μ' ἔπικσε λύσσα τὸν νουσιῶν τὸν ἄτιμο νὰ κἀψω,
νὰ μὴ ἀψῆσω φυλακὴ μὴδὲ Φρονκομοῖο,
μὰ κι' ὑπόνομους ἐκίπτομαι ἐπὶ νυκτὶς νὰ σκάψω,
ποὺ νὰ μὲ βγάλουν ἀσφαλῶς ἐστὶ Κεντρικὸ Ταμείο.

Καὶ τοὺς κόρρους νὰ γεμισῶ
νικαὶ καὶ νυπολεῖναι,
κι' ὄστε κἀν χαρτὶ ν' ἀψῆσω
γιὰ νὰ φῆθ τὸ Κορόνι.

Π.—Γιὰ τούτῃ τὴν ὑπόνομο κι' ἐγὼ σὶ βοηθῶ...
ἔχω λαχτάρα, Φασουλῆ, εἰς κᾶσιαις νὰ χωρῶ.

Φ.—Αὐτὸν τὸν πόθον πάντοτε νομίζω, τυμωροῦχι,
πῶς πᾶ; εἰλεύθερος Ρωμηὸς τὸν ἔχει καὶ τὸν εἶχε,
καὶ χάριν τούτου γίνεται πρὸς ὄραν Φαρινᾶν,
οὐ μὴν κι' Ἄρτανιν.

Π.—Εἶλος τί γράφει, Φασουλῆ, τῆς Μιχαελοῦς χρεώσθη,
μὴ Ρωσοικὴ ἐρημεία, ποὺ λίγεται Ν ο β ο σ τ η;
Αὐτὴ λοιπὸν, βρὶ Φασουλῆ, εἰν ἔξρω πῶς τῆς ῥᾶνη,
κι' εἰς ἐν' ἀπὸ τὰ φύλλα της γουσὸν εἰς ὄλους κᾶνει
ὁ Βοσιλεῖ; Γεώργιος πῶς θὰ περαιτηθῆ
καὶ στὸν κλεινὸν Διάδοχον ὁ θρόνος θὰ δοθῆ,
γιὰτι σὰν νῖος εἰμπορεῖ νὰ ἐρᾶση περιεσσότερον
καὶ κᾶπως ἀμεισώτερον.

Καὶ οὐ ποὺ κᾶνει τὸν σοφὸ καὶ πρῶτο παντογνώστη
μάθε πῶς τίτοια θλιβερὰ μᾶς γράφει κι' ἦ Ν ο β ο σ τ η.

Φ.—Κι' ἀστῆις νᾶναι, Περικλιῆ, εἰν θίλω νὰ τᾶκούσω
καὶ τὴν Ν ο β ο σ τ η μοδρῆχται πατόκορρα νὰ λούσω.
Μωρὴ Ν ο β ο σ τ η μπουνοταλοῦ, χαχόλα καὶ μωρῶτα,
εἰν ντρέπισαι καὶ οὐ νὰ λῆς τὰ παραμύθια τούτα;
Κι' ἂν ὁ χρυσὸς μας Βοσιλεῖς; θλιθῆση κωμμῆ μ' ἔμριχ
νὰ μᾶς παραπικρᾶνη,

ἔμπορεῦ' ἔμεις ν' ἀψῆσωμε τοῦ γένους τὸν πατέρη
τέτοιχ δουλεῖα νὰ κἀνη;

Ἐμποροῦν ν' ἀψῆσωσι εἰ Ρωμηοῖς, Ν ο β ο σ τ η ψωρῆλις,
τοισοῦτον Βοσιλεῖς,

ὅπου ποτὶ δὲν γᾶλασε κᾶνίνα μας χατῆρι,
ὁ δὲ λαὸς φωνάζει:
«ἄς Βοσιλεῖν μοναχὰ κι' ἂν τρώγω ψωμοῦσι
καθόλου εἰν μὴ νοιάζει;»

Δύσκολο σὰν τὸν Ρήγα μας καλλίτερος νὰ γίνῃ,
ἀνεύθυνο τὸν θίλωμε κι' ἀνεύθυνος θὰ μείνῃ,
κι' ὅποιος γι' αὐτὸν εἰν χᾶνεται τὸν τρῶν τὰ μαῦρα φίλιχ...
τὸν Δεληγιάννη θίλωμε;... τὸν Δεληγιάννη φέρνῃ...
εἰν θίλωμε τὸν Θεωδωρῆ;... φωνάζει ἔξουμοτιοῖς